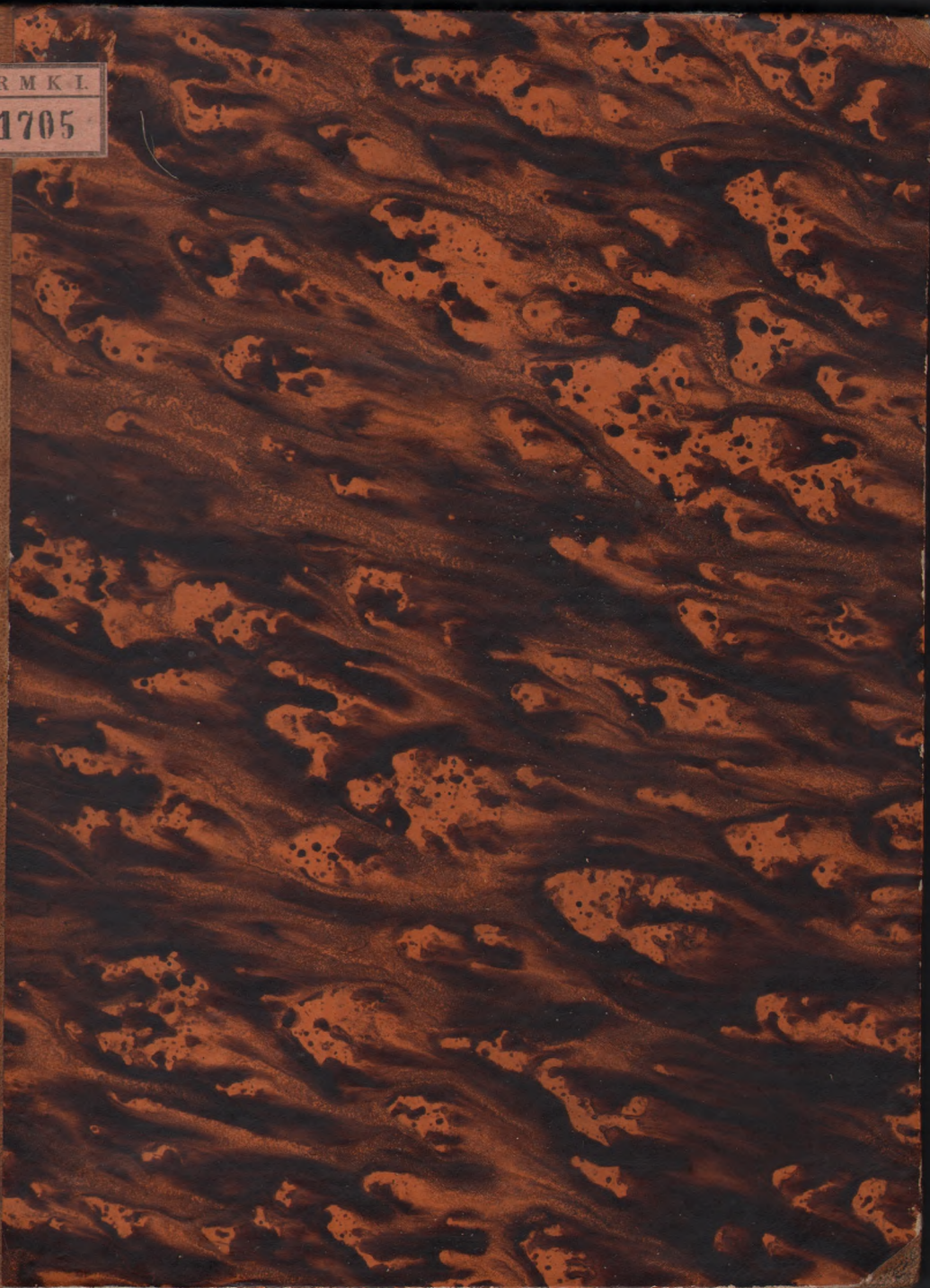

R M K L

1705

Past.

457.

Uj Esztendő-napkori

457.

PAPI ÁLDÁS,

Melly

Az Idvezítönk születése után
való 1705. Esztendőben, Uj Esztendő nap-
ján, az Isten népe Gyülekezetiben, az Ur-
nak egy méltatlan Szolgája által
mondatott,

És

A MÉLTÓSÁGOS GROFNAK

Széki TELEKI MIHALY &c. &c.

Urnak parantsolattjából, hogy többekkel is kö-
zölthetnének, ki-nyomtatott

KOLOSVÁRATT,

TELEGDI PAPA SAMUEL által, 1705 Ékt.

FEL-VÖTT LECZKE,

Móses IV. Könyvének VI. Rézének 22. dik és következő versei, a' Réznek utóljáig. *Es szól az UR Mósesnek mondván; Szólj az Áronnak és az ő fiainak, s mondgyad: Igy áldgyátok-meg az Izrael fiait, mondván nékiek; Áldgyon-meg tégedet az UR, és örizzen-meg tégedet; Világosítsa-meg az UR az ő országát te rajtad, és könyörüljön te rajtad; Fordítsa az UR az ő országát te reád, és adgyon-tanékod békefséget. És az én nevemet vessek az Izrael fiaira, és én meg-áldom őket.*

Mind azólta, hogy a' bün bé-jött e' világra, semmire nintsen, nem-is lehet, nagyobb fűksége a' bünös embernek, mint arra, hogy Isten ötet, életét, minden dolgát és éándékát, kegyelmesen meg-áldgya, vagy azokra áldomását terjeszse és nyújtsa. Mert ugyan is a' bün hogy bé-jöve a' világra, magával hozá ama' nagy és rettenetes átkot, mellyel Isten mind ő magát az embert, és minden ő munkáját; mind ő érte, vagy ő miatta a' földet, és annak minden alkalmatosságát és élő állatit meg-átkozta annyira, hogy már mind azólta, *átkozott legyen a' mezőben, átkozott a' városban; átkozott legyen kosára, az ő kenyeres edénye; átkozott az ő méhének gyümöltse, és az ő földének gyümöltse, az ő teheninek és az ő juhainak tenyékése; átkozott mikor bé-menénd, és a' mikor ki menénd: a' mint meg-van írva, Móses 5. Könyvének 28. Rézének 16, 17, 18, 19-verseiben. Továbbá, átkozott legyen a' föld-is ő érte, melly ő néki fáradságos munkája után-is tövissé és bogáts-köröt teremjen, a' mint olvassuk Móses 1. Könyvének 3. Rézében a' 17, 18. v-ben: és így minden munkája, igyekezete, fáradsága legyen, a' mint Salamon szól, Prédikátori könyvében sok helyen, *csak hijába-valóságának hijába-valósága és a' léleknek gyötrelme; sőt ennekfeletté, még az oktalan állatok-is, és közönségesen a' teremtetett állatok hijában-való és mulandó állapot alá vettek legyenek ő miatta, mint Pál Apostol tanít, Rómaiakhoz írott levelének 8. dik Rézében a' 20. dik v-ben.**

Az

Az honnat, nem nagy ok és fundamentom nélkül való, sőt igen méltó és tökéletes igaságú vélekedés, inkább mondom meg-állapodott értelem volt az eleitől fogván, minden jó lelkekben, a' mit még ama' gonosz, mindazáltal meg-világosított *femü ember-is* a' Bálám, régen Bálák előtt kimonda; hogy a' *kit Isten meg-áldott, a' lef-áldott, hafontalan azt átkozni; nem fog azon a' varáslás's a' t.* mint meg-írta Móses, IV. Könyvének 23. Rézében a' 8, 20, 23. v-ben; és a' mit Salamon-is ki-ád mondván, *az Urnak áldása gazdagít-meg.* Péld. könyvnek 10. dik rézében, a' 22. dik v-ben; az Anyafentegyház pedig mind ez mái napig énekel így szólván: *Ha az UR nem építi az házat, hijában fáradnak a' kik azt építik; ha az UR nem örizi a' várost, hijában vigyáznak az örízök, s a' t.* a' 127. dik Soltárnak 1, 2, s következő verseiben. Melly igaz és idvességes értelmet, jobban-is meg-erősített Isten, midőn a' törvényben a' Papoknak, hogy bizonyos alkalmatossággal az ő népét az Izraelt meg-áldanak az ő nevében, Éorossan meg-parantsolta, és erről való parantsolattryával, népét az áldásnak, ő Felségénél való keresésére hathatósan indította, a' mint ezt a' Móses az el-olvasztartott Leczkében a' mi tanúságunkra írván hagyta. Mellynek Summája rövideden tsak ez: Akarja Isten az ő népét meg-áldani, hogy áldott lehessen és elő-meneteles, az átoknak ereje ellen.

Rézekre pedig fel-öztvén, és a' Éerint vizsgálván, találunk benne három dolgokat; *Elsőben* tudnillik az áldás felől való parancsolatot; *Másodfor* az áldásnak formáját vagy módgyát; *Harmadfor* azon áldásnak meg-peccétlését az ígéret által.

A' mi az elsőt illeti: az így íratik meg; *Szóla az UR Mósesnek mondván, Szólj az Áronnak és az ő fiainak, Igy áldgyátok-meg az Izraelnek fiait, az 22, 23. dik v-ben.* Láttá ugyan-is Isten, a' mit ímént-is mondánk, melly nagy fűksége legyen, a' Éegény, bűne miatt átok alá vettetett bünös embernek az áldásra; azért akarta, sőt parancsolta, (: parancsolatok ugyan-is ezek a' mik itt vannak, mind :) hogy venne áldást bizonyos időben, mellyel meg-vigasztalódnék, és az átok által reá Éállott bódogtalanságából fel-emelődnék. Ennek nagyobb értelmére meg-kell Elsőben-is jegyzetünk, kiknek adatott e' parancsolat. Tudnillik az Áronnak és az ő fiainak, az-az, a' Papoknak, vagy az Isten előtt járó olyan Éolgáknak, kik Isten előtt a' népnek, a' nép előtt Istennek képeben Éóllanak. Továbbá, meg-kell tudnunk, mi légye az áldás, mellyről van itt a' parancsolat, és mit tégyen e' Éerint valakit meg-áldani. *Az áldás* tudnillik, el-

hagyván, melly fok képen éokott légyen annak nevezeti az Irásban vétetni; rövid szóval annyit tézen, mint *adús*: És ugyan valóban nem is egyéb, hanem az Istentől éarmazó minden jó-adományoknak és tökéletes ajándékoknak, az emberekre való éállása és ki-adattatása: úgy hogy, már e' éerint, meg-áldani valakit, annyit tégyen, mint annak nagy és tökéletes jókat adni, és öret azokkal meg-bővíteni, vagy ugyan gazdagítani: melly munka főbb ok képen egyedül tsak Istene, úgymint *kitől egyedül éarmaznak minden jó-adományok és tökéletes ajándékok onnan fellyül*, Jakab Apostol Levelének 1. Réfének 17. verse éerint; éköz képen mindazáltal az embereké is, úgymint, kik a' nékik Istentől adatott parancsolat és hatalom éerint, hirdetvén 's ki-mondván azokat, másoknak *assignálják*, és mintegy ugyan kézen ki-adgyák: a' mint-is cselekedni, e' Leczkében hagyattatnak. Végre azt sem kell el hagynunk, hová és mikorra néz e' parancsolat? Hogy rendes időre mutasson, és e' dologra bizonyos alkalmatosságot kívánnyon e' parancsolat, arról nem kétkedhetünk: mert hogy az Isten jóvainak ki-sáfároltatásának bizonyos és meg-határozott ideji 's alkalmatossági legyenek, nem külömben mint a' jógazda Uri ember házánál a' cselédek prémendájának (eleségének) ki-öktogatására hagyott és bizonyos idő vagyon; Idvezítönk példás beéedéből, melly vagyon Szent Lukás Evangyéliomának 12-dik Réfének 4 2-dik versében, és más dologból, könnyen meg-érthetjük. Micsoda idő és alkalmatosság légyen pedig az; magából a' parancsolatból kell nyomoznunk. Tudnillik, mivel az Izrael fiait, az az, az egész népet parancsolta Isten eképen meg-áldatni, azért egy általlyában akkor kellett ennek lenni, a' mikor az egész nép az ő Istene előtt együtt vólt: melly a' három nagy Innepben éokott vala leg-inkább lenni, ama' parancsolat éerint: minden *Eftendőben háromfor láttasék-meg minden férjfiú-mag a' te Uradnak Istenednek elötte, ott a' helyen a' mellyet valaktánd: a' kováftalan kenyereknek innepén, a' beteknek innepén, és a' leveles sátoroknak innepén*, Móses V. Könyvének 16-dik Réfének 16-dik versében, kiváltképen való módon pedig, az éftendőtéakai nagy áldozatnak innepén, mikor a' fő Pap-is a' bünért való áldozatnak vérevel a' belső éent helybe bé-ment, és a' népet a' büntől meg-tisztította, a' éerint, a' mint meg-iratott Móses III. Könyvének 16-dik réfében, melly innep, az éftendőnek, az Anyaéentegyházbeli régi éámlálásának, rendi, vagy (: hogy úgy éólják nagyobbértelemnek okáért:) az ő Kalendárium éerint, (: melly a' Sidóknál-is a' Móses ideje után, mint

mint ma mi nálunk, kettő vólt, tudnillik ő vagy régi, és új mellyet Móses éerzett:) az éftendőnek kezdetiben ééft, úgy hogy az Új Éftendőnek innepe-is ez lótt légyen, mint meg-láthad Móses III. Könyvének 23.R.23,24 ýben,özve vervén a' II Könyvnek 12 réf. 2 ý-fível. És így kellett e' éerint meg-áldatni az Isten népének, a' nagy és jeles gyülekezeteknek napjain, és azok között az Új Éftendőnek innepe napján kiváltképen.

A' másikat a' minézi; az áldásnak formuláját így írja-meg: *Igy éóljának: Áldgyon-meg tégedet az UR, 's a' t.* Az-az, mondgyák ezt a' népnek; adgyon néked az UR illy nagy jókat: (1) Közönségesen minden kívánatos és tökéletes jókat, *áldgyon-meg tégedet az UR.* (2) óltalmat környüled lévő gonókok ellen, melly a' 91. Soltárban éépen ki-adatik; és *örizzen-meg tégedet.* (3) Rajtad lévő gonókokból, mintegy éjtéakai homályból meg-újulást, ez az: *Világosítsa-meg az UR az ő orcáját te rajtad.* (4) Könyörületességet, mellyre igen nagy züksége a' minden felől el-hagyatott gyámoltalan bünösnek; és *könyörüljön te rajtad.* (5) Isteni jó kedvet, és mintegy haragjából hozzád térését. *Fordítsa az UR az ő orcáját te rád.* Ahoz éoktunk ugyan-is arczal fordúlni, a' kit éeretünk, mint ellenben elfordúlunk azoktól kiket gyölölünk. (6) Békeséget; ama' nagy jót tudnillik, mellyet mindnyájan óhajtunk, noha kevesen kóftoltunk, és *adgyon tenéked békeséget.* Mondgyák pedig mind ezeket a' népnek, nem csak kívánság éerint, (*aprecative*;) hanem ugyan hirdetvén valóság éerint, (*denunciative*;) mintha mondanák: Im ezeket adgya Isten; és így azokat valósággal *assignálják* vagy adgyák meg a' népnek.

Az harmadik, az áldásnak tudnillik meg-petséklése ebben van; *És az én nevemet vesfék az Izrael fiaira és meg-áldom őket.* Mellynek értelme ez, mintha mondaná; És midön ök az én nagy javaimat, ajándékimat, a' népnek e' éerint meg-mondgyák, 's ki mutatgyák, én-is azt cselekkem, hogy azokat a' nép valósággal el-vegye és el-fogja. Mellyeket e' éerint meg-jegyezvén, vegyünk innét mi magunknak egy idvelséges Tanúságot, melly ez légyen:

§ *Lelki testi nagy sok jókat ád Isten a' bünös embernek, söt azokat az idöknek alkalmatossági éerint éüntelen neveli és meg-újítja ő néki mind akkor, valamikor népe jeles gyülekezetire, és annak rendes Isteni tífteletire, Szolgai által dicsőséges éent nevét vettetni vagy hirdettetni haágya, és jó-akarattját 's áldását azokkal ki-mondattya: Mellynek-is ez okáért fel-vételét és*

meg-halgatását, méltán maga tisztinek fűkség hogy esmérje az Istennek Anyafentegyháza, oly igen, hogy abból lelki és testi meg-áldattatását, mindenkor bizonyoson és nagy valósággal várja.

Világosan vagyon a' Leczkében , a' meg-jegyzett czikkelyek
 zerint. Ugyan-is lten , hogy népe áldott, az-az, mint meg-mon-
 dottuk, minden jó-adományokkal és tökéletes ajándékokkal meg-lá-
 togattatott, meg-röltetett légyen, akarta nevét a' papok által a' népre
 vettetni, az-az, véghetetlen nagy jóvóltát annak hirdettetni, es jó-
 akarattyát hozzájuk ki-mondatni; ezt pedig olly ígélet és *affecuratio*
 alatt , hogy ez meg-lévén, ebben annak fogyatkozása ne légyen :
 melly *affecuratio* vagy ígélet haizontalan volna, ha a' bünös ember e'
 dolog által, a' mint fel-tévök, meg-áldattatását bizonyoson nem vár-
 hatná. Fundamentoma, vagy oka-is nagy vagyon e' Tudománynak;
 Mert az Istennek az ő népéhez , és annak javára való Éava , hathatos
 igen és erős, mellyről ő maga Isten így Éól: *Bizonyára miképen le-fáll*
az eső és az hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem meg-réfegíti a'
földet, és azt miveli, hogy a' föld teremjen, és a' mag-vetőnek magot
adgyon, és kenyeret az éhezőknek ; úgy léfén az én befédem , melly az én
 fámból ki-mégyen, nem tér vissza üressen hanem meg-cselekefti a' mit
akarok, és ferentsés léfén azoknál a' kikhez küldöttem , És látszál az
 55. réfnék 10, 11, ψ-ben. A' mellyre nézve sokszor az Irásban az Ur-
 nak Éava, és az ő munkája egyet téfen, mint Jérémiásnál-is a' 2. réf-
 nek 31, ψ-ben. Már pedig a' mit az Istennek Szolgai, az ő nevében
 mondanak , az igen-is az ő Éava, mivelhogy ő adta azt azoknak Éá-
 jokban, úgylhogy méltán mondhafla kiki közzüllök, a' mit mond va-
 la Bálám , Móses IV. Könyv: 23. Réf: a' 12, ψ-ben: *Avagy nem azt*
mondom-é a' mit az UR adand az én fámban. Vessd hozzá a' 26, ψ-set-is.
 Fülszécses is meg-ranúlunk , 's

Ez így lévén, könnyű innét fülséges is meg-tanúlunk, 's értenünk. *Elsőben*-is: Akarint gondolkodgyék, sőt éoljon-is az háládatlan világ, az Istennek nevében éolló Szolgákról; de vagyon, mind zemélyeknek Isten előtt méltósága, mind éavoknak, áldásoknak tudnillik, vagy átkoknak az emberek között hathatósága. Nem kitsíny dolog ugyan-is, hogy ő általok akarja Isten az ő nagy jóvait népének ki-adni; és munkájokra ezt akarta mondani: *Vessék az én nevemet az Izraelre, és én meg-áldom őket.* Balák pogány lévén-is el-hitte volt Balám felől, hogy a' kit meg-áld, meg-éelen áldva, és a' kit meg-átkoz, átkozott léeken; Móses IV. K. 22. R. 8. v-ben. hasonlókép az Isten Házabéli Szentek-is; de fokkal méltábban hitték, 's vallották

Mind ezekről pedig jól meg-kell jegyzentünk, hogy ezek (1) Igen sokak, annyira, hogy minekutánna sokan részesültenek is azokból, sokaknak elég legyen még-is, sőt bőven jusson mindenneknek, meg-se fogyatkozzék senki valaki azokat kívánnya, mint amaz özvegy áz-fony korszóbeli olajából minden üres korsókban, azoknak meg-telése-kig bőven juta, mellyről emlékezet vagyon II. Kir. Könyv. 4. Réf. ben, úgy hogy méltán fel-kiálthasson minden jó lélek Dáviddal, így szólván: *Melly igen bőséges a' te jó-vóltod, mellyet el-rejtettél a' régedet felőknek; az 31. Soltárnak 20. ψ-ben.* És a' mit Ésaú mond vala Isákknak, Móses I. Könyv. 27. Réf. 26. ψ-ben; *Áldgy meg engemet-is édes Atyám, hiszem nem tsak egy áldásod vagyon tenéked; Sokkal méltábban mondhasza Istennek, így szólván; Edes Atyám, áldgy meg engemet-is, ha másokat, ha sok ezereket meg-áldottál-is: nem tsak egy áldásod vagyon ugyan-is tenéked; hanem fámptalan sok.* E' nagy bőséges sokaságát ezeknek ki-mutatta Idvezítőnk igen fépen, midőn sok ezereket kevés kenyerekkel úgy meg-elégített, hogy nem csak jól laktak legyen mindennek, de a' maradékokkal annakfelette sok kosárok meg-töltetnek. Mint ezt fént Máté a' 14. Réf. nek 16. 's köv. ψ-iben, és a' 15. Réf. 32. ψ-ben meg-irta. (2) Hogy külömb-külob felék, úgy hogy ne legyen olly nyavalyája 's fűkfége a' bűnösnek, mellyhez illendő és alkalmas jót ne találjon Istenének: az árva, tudnillik, édes Atyát; az özvegy gyámolt; a' ézegény aranyat ezűftöt; az éhező fómjáhozó, ételt 's italt; a' mezítelen, ruhát; a' beteg gyógyulást; a' keserves vigasztalást; a' tudatlan böltséséget; a' bujdosó állást és rejtek helyet; a' vitéz, fegyvert; a' félelmes, bátorságot; 's a' t. Lásd erre a' 146. Soltárt és a' 113. kát, úgyhogy méltán énekelhesse az Isten háza, a' mi vagyon a' 23. Soltárban; *Az UR az én pátorom, azért semmiben meg-nem fogyatkozom.* (3) Hogy meg-másolhatatlanok; úgyhogy, a' mit kinek Isten ad, meg-ne bányia, meg-se változtassa soha. Mindenkor igaz, ugyan-is, a' mit olvasunk Sz. Jánosnál a' 13. Réf. 1. ψ-ben. *Hogy az övét mind végig ferette.* Es ez a' mit mond vala régen Báláknak a' Bálám; Móses IV. Könyv. 23. Réf. 19, 20. ψ-iben, mondván, *Nem ollyan az Isten, mint az ember, hogy hazudgyon, és nem embernek fia, hogy el-változtassa igéretit: ő mondotta, hát meg-ne mivelnéje? fólott, és nem teljesíté-meg? Iné parancsolatot vöttem, hogy meg-áldanám, és én nem változtathatom azt el.* Add ide azt-is. a' mi vagyon Rómaiakhoz írott Levélnek 11. Réf. nek 29. dik ψ-ben.

Negyedfer: Nem tsak rakva az Isten tárháza a' sok jókkal mint,

mint mostan mondók; hanem ennek-felette ő maga-is kéf arra mindenkor, hogy azokat ki-sáfárolja az övéinek: másként mit használna nekünk bűnösöknek az ő nagy gazdagsága? E' pedig eléggé meg-ter-ék mind abból, hogy áldásnak ki-adása felöl parancsolatot adott, mellyel mindeneket magához, mint azokat meg-áldani akaró édes Atya hívott, melly-is annyit tézen, mintha mondaná; jövetek előm-be, hogy meg-áldgyalak titeket: mind abból, hogy bőven mind azokat ki-is adgya, Szolgai által népének ki-mondatni szokott áldásiban: mint ezt eléggé meg-erősítettük a' Tudományban.

Ennekokáért, Tiszt mindenneknek előtte az Isten népének, és minden bűnös embernek, hogy keresse fűntelen, kíváltképen pedig az ő idejében, Istennél az áldást: és mikor az adatik, meg-lássa, hogy a' nélkül ne maradgyon, hanem ő néki-is abból elégséges része ki-jusson. Melly úgy lehet 's lézen-is meg, ha illendő maga viselésével és idején való kézfűtivel magát arra méltónak mutattya: Mert ugyan-is, noha meg-hagyá Idvezítőnk Tanítványinak, hogy minden ház-népnek, a' ki közibe mennek, így köfönyenek; *Békeség ez háznak; mindazáltal uránna veté ő Felsége, hogyha az a' ház méltó lézen, az ő békeségek arra áll; ha pedig méltó nem lézen, az a' békeség ő reájok vífűza tér.* Sz. Máténál a' 10. Réf. 12, 13. ψ-ben. És bizony a' lakodalomnak házában-is, noha bé-bocsáttatnak mindennek, de kiknek lakodalmi köntösök nincsen, a'z talhoz nem ültetnek, sőt az házból-is ki-vettetnek. Mint Sz. Máténál az 22. Réf. 10, 11, 12. ψ-ben vagyon. De talám azt kérdi valaki? Mint reheti magát ember erre méltóvá, és az áldást mint veheti-el. Mellyre én azt mondom: I. Vigyen Istene eleibe ajándékot, mellyel ő Felségét, maga és Szolgai fémélyében meg-indítsa, magához hajtsa és édesétse, és hogy úgy fűljak, indulatit ugyan provóálja. Maga kívánta ezt Isten, midőn meg-parancsolta a' törvényben, hogy népe közül senki ő Felsége eleibe ne menyen üressen, Móses II. Köny. 23. Réf. 15. ψ-ben. Melly férint minden innepi alkalmatossággal, az áldásnak, melly akkor mon-datik vala ki, el-vételére ajándékkal rartozott a' nép Istene előtt meg-jelenni. Már a' törvény előtt ertették ezt, köverték-is a' fént Atyák. Ábrahám ugyan-is, ama' mind fegyverre, mind kegyefségre egy vá-lasztott, jeles fejedelmi ember, amaz öt Királyoknak meg-veréséből való vífűza térésében, minden préda nyereségének dézmáját, ajándé-kul adá Melkisédeknek, a' magasságos Isten Papjának, ki öter meg-áldá a' nagy Istennek nevében; Móses I. Köny. 14. Réf. a' 18, 19, 20. ψ-ekben. Isák, e' jó Atyának fia, meg-akarván első fűlött fiát áldani,

meg-kiváná attól, hogy kétféle nekik kedve felerint való eledelt, mellyel magát, eléb míg nem az áldást el-mondaná, meg-vidámíthatná; Móf. I. Köny: 27. Rész: 1-több ψ -seiben. Ide 's nem másuvá nézett, a' dézmákról és a' sengékről adatott törvény-is, melly bizonyos részecskét fakasztott Isten Éamára ajándékban, a' mellynek bé-adása által a' több rész méltóvá tételnek az áldásra, el-vonása által pedig méltatlanná, sőt átkozottá; melly dolognak példait oh vajha nem láttuk volna Hazánkban, avagy hogy láttuk vajha el nem felejtettük volna! II. Öltözzék első ültött atyafiának, ki a' Christus, köntöseben. Bizony Jákób, Ésaunak, az első ültöttnek köntöseben méne Isák eleibe, 's úgy nyere áldást, melly nélkül másként el lött volna; Móf. I. Köny: 27. Részben. De micsoda a' mi első ültött atyánkfiaának köntöse, ha kérded? Meg-mondgya az Írás. Tudnilik 1. az ő Alázatossága és engedelmissége, mellyet maga köntösvé téve, fel-is öltöze, mikor É. Artyának kebeléből e' világra jöve, és nekünk atyánkfiaává leve, amaz Istennek első ültötte. Ez a' mellyet emleget, és nekünk a' fel-vételre commendál, mind maga Idvezítők így szólván: *Tanuljátok meg én tölem, hogy én feléd és alázatos fiú-vi vagyok, és találtok nyugodalmat a' ti lelkeiteknek;* Sz. Máténál, a' 11. rész: 29. ψ -ben; mind a' Sz. Pál ama' Éép Éavaiban: *Azon indulat légyn bennetek, melly volt a' Christus Jéusban, ki mikor volna Istennek formájában,-- ő magát meg-üressíté, fogai formát vévén magára,-- meg-álázta magát, engedelmes lött mind haláláig.* Filippibe írt lev. 2 r. 5. s köv. ψ -ben. Ugyan-is, bizony az alázatosokat fogadgya Isten magához, és magasztalja fel, a' mint éneklí a' B. Szűz, Luk. 1:48. Ebben álla Jákób Isten eleibe az áldásért, Móf. I k 32 r. 10. ψ -ben. így esedezvén annak, *Kisebb vagyok minden te jó-téteményidnél és igaságodnál,* 's a' t. Ebbe a' Dávid-is, így szólván Istenének; *Micsoda vagyok én Uram Isten, és micsoda az én házam népe, hogy engemet ennyire elő vittél,* 's a' t. Sam: 2. k. 7 r. 18. s köv. ψ -ben. 2. Az ő hittel erősítettett írási és kiáltási, mellyeket mivel és mintegy vívelt az ő testének napjaiban, Sid. írt 1. 5:7. ψ -bē. Ebbe méne Jákób Isten eleibe és győzedelmeskedék. Hóseás 12: r. 4. ψ -ben. 3. Személyének méltósága, és mind cselekedete, mind fenvedésébéli érdeme 's igasága, mellyet egyedül tekinthet meg jó Éemmel, kedvelhet-is jó Éivel az Arya, a' felerint a' mit monda fok és nagy tanúk hallattára, *Ez az én Éerelmes fiam, kiben megnyugodtam,* Sz. Máté, 3 r. 17. ψ -ben, és 17. r. 5. ψ -ben. Ezt keresi 's kívánnya É. Pál, midőn így Éól: *Bizony mindeneket kárnak alítok lemmi,-- hogy találtaffam ő benne, mivelhogy (vagy inkább) mint kinek nintsen*

igasá-

igaságom, melly a' törvényből volna, hanem melly a' Christushan való hitnek általa vagyon, az-az Isteniöl való igaságom hit által. Filip. írt 1. 3. r. 9. ψ -ben. Ezt javolja maga-is, mikor arra tanít, hogy valamit meg-akarunk nyerni az Atyától, kérjük az ő nevében, az-az, tökéletességiben. Ján 14. r. 13. ψ . és 16 r. 23. ψ -bē, az-az nem terjesztvén semmit az Atya eleibe, nem-is mütogatván, hanē csak az ő érdemét, elég-tételét és igaságát, (:mert ez az ő neve:) úgymint, *ki-tétellett nekünk Isteniöl, bölcseségünké, igaságunká, Éentségünké, és válságunká.* Kórintusiakhoz írt 1. Levélnek 1. r. 30. ψ . III. Tégyen fogadásokat jó Istenének, a' felerint, a' mi vagyon az 76. Soltárnak 13. ψ -ben: *Tegyetek fogadásokat,* 'sa' t. Ezt tselekvé a' fokör meg-említett Jákób, Móf. I Köny: 28. R. 20. ψ -ben; és méltóvá tévé magát az áldásra, mellyet el-is vöve.

Tízti továbbá az Isten Szolgainak, a' Papoknak, hogy az Isten népére, annak jeles gyülekezetinek innepin áldást mondgyanak, hogy az ő ebbéli munkájok és Éolgalatt yok által, Isteniöl magától a' Éegény bünösök meg-áldattálnak. Meg-parancsolta ugyan-is ezt Isten, és ígéretivel meg-is pecsétlette, a' mint böven már meghallottuk. E' tiztemnek azért én-is, por és hamu, gyarló ember, és ezokon méltatlan, mindazáltal egy leg-alább való hivatalos Szolga, eleget tenni akarván, e' nekem adatott hatalom felerint, áldást mondok mostan tenéked oh Istennek népe, mind közönségesen, mind külömb hivatolod 's állapotod felerint. Közönségesen el-mondom Éép, a' mi Leczkénkben meg-iratott áldást, így Éolván: *Áldgyon meg tégedet Istennek népe az UR,* 'sa' t. Különösön pedig áldást mondok Elsőben-is a' Fejedelmi jeles Férjfiúra, ki e' mi nyomorúságos időkben, napjainkban, édes Hazájának, kedves Nemzetének fogságban esett Éabadságáért, porban vettetett ditsőségéért, és tölle régen el-bujdosott békeségéért, fegyverét kötötte oldalára, és eképen Éabadságra régen óhajtozó Nemzetünknek, Isten nagy munkája által, eleibe álla; Mondom-pedig e' közönséges áldáson kívül, azt a' mit monda az AnyaÉentegyház, vagy inkább a' Proféta, amaz Isten hadait vívelő Férjfiúnak, a' 20. Solt. első verseiben, így Éolván: *Hallgasson meg tégedet az UR, a' te háborúságodnak napján, és tégyen győzedelmessé a' Jákób Istenének Neve, küldgyön tenéked segítséget az ő Éent helyéből, a' Sionból általmazzon meg tégedet.* Emlekezzék meg minden te áldozatidról, és a' te egéféőő áldozatodat tégye hamuvá (:vagy egésze meg.) Cselekedgyék te veled a' te kívánságod felerint, és minden te tanácsodat tellyesítse. Hogy örülhessünk a' te Éabadításodban, és a' mi Istenünk nevébē záflót emelhessünk. Az UR tellyesítse mindē te kérésidet.

Áldást

Áldást mondok másodszor, a' jeles Uri, Nemcsi, Vitézi rendű
 Férjfiaknak, valakik azon édes Hazájoknak meg-maradásában, és dol-
 gainak jóra fordulásában értekel, fegyverrel, tanátsal, fáradsággal
 forgolódnak, kiknek-is azt mondom: *Áldgyon-meg titeket az UR, és*
örizzen-meg titeket; Bátorítsa-meg ívetekeket az ellenségnek félelme el-
len, hogy bátrak legyetek, mint a' bizakodó gyermekded oroflán, és a' ré-
gi erős oroflán, melly el nem fűt senkitől való féltében, Példabesz: 28. R:
 1. v-ben, és a' 30. R. 30. v-ben. *Tanítsa-meg kezeiteket az hadakozásra,*
 és ujjaikat a' viadalra, 144. Sölt. 1. v-ben. *Tegye lábaitokat olyyak-*
ká mint a' farvasnak, hogy meg-kergethesétek ellenségeket, meg-se tér-
jetek, míglen meg-eméftitek őket, 18. Sölt. 34. s köv: v-ben. Áldást
 mondok harmadszor e' fegény Hazának-is, így szólván: *Áldgyon-*
meg tégedet az UR, szabadítson-meg és mentsen-meg az idegeneknek ke-
zekből, kiknek fájok föl hazugságot, és kiknek jobb kezek álnokságnak
jobb keze; Hogy fiaitok legyenek mint a' nevedő plánták az ő gyermek-
déd korokban; és a' ti leányitok, mint a' Templomnak fépen meg-saragott
kövei. Tárházaitok tellyesek legyenek éléssel; jubaitok elljenek ezért, és
tíz ezért a' ti saluitokban; ökreitek legyenek kövérek; ne legyen ellenségnek
rablása, sem valami kiáltás útfaítokban; 144. Sölt. 11, 12, 13, 14 v-bé.
 Áldást mondok negyedzer néked meg-romlott, és igen meg-terhelte-
 tett Város, könyörögvén a' te békeségedért, és azt mondván: *Legyenek*
ferencsések a' kik tégedet feretnek; Légyen békeség a' te kerítésidben, és
csendesség a' te tornyaidban, az én atyámfiaiért és az én barátimért kérő,
hogy légyen békeség te benned; A' mi Urunknak Istenünknek Házáért ki-
vának tenéked jót; a' 122. Sölt: 6, 7, 8, 9. v-ben. Áldást mondok ötödför
 renéked-is Áronnak Háza, Isten Szolgainak, kisdedeknek és nagyok-
 nak, Tanítóknak, Tanulóknak egész társasága, azt kívánván néked, a'
 mit Pál az ő Timothéussának; *Adgyon az UR néked értelmet, hogy*
álljad az Igét, rajta légy alkalmas és alkalmatlan időben, s a' t. 2 Tim.
2:7. és 4:2, 3. s a' t. Áldást mondok végezetre tenéked-is fegény Köf-
 ség, árváknak, özvegyeknek, étkölködőknek, nyomorútnak sere-
 ge, ezt mondván: *Áldgyon-meg tégedet az UR, szabadítsa-meg a' tereh-*
től a' te válladat, és a' te kezedet a' téglacsinálástól, a' te nyomorúságod-
ból szabadítson-meg tégedet, és hallgasson-meg a' mennydörgések között-is;
 81. Sölt. 7, 8. v-ben. *Az UR áldgyon-meg mindnyájan bennünket,*

Á M E N!

